Lietas arhīva Nr. 1-0001-18/5
ECLI:LV:RPPT:2018:0713.128030116.1.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā, 2018.gada 13.jūlijā

Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesas tiesnese M.Šalta
ar sekretāru U.Zeme
piedaloties sūdzības iesniedzējam /pers. A/
Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes pilnvarotajam pārstāvim M.Birkmanim
izskatīja atklātā tiesas sēdē administratīvā pārkāpuma lietu, kas ierosināta pēc /pers. A/ sūdzības par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2016.gada 2.jūnija lēmumu Nr.1362.

Aprakstošā daļa

2016.gada 9.aprīlī Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes jaunākais inspektors M.Strēlis sastādīja administratīvo pārkāpuma protokolu Nr.PC208933, kurā fiksēts, ka 2016.gada 9.aprīlī plkst.3:08 Rīgā /pers. A/ vadīja transportlīdzekli /TL marka/, valsts Nr./reģistrācijas numurs/, pa 11.novembra krastmalu no Grēcinieku ielas puses 13.janvāra ielas virzienā atrodoties alkoholisko dzērienu ietekmē ar alkohola koncentrāciju izelpojamā gaisā 0,78 promiles.

Ar VP RRP KPP Satiksmes administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja Administratīvās nodaļas galvenā inspektora U.Ozola 2016.gada 13.aprīļa lēmumu nolemts uzlikt /pers. A/ naudas sodu 500 *euro* apmērā un atņemt transportlīdzekļu vadīšanas tiesības uz 12 mēnešiem par Latvijas Administratīvo pārkāpuma kodeksa 149.[15] panta otrajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu.

Ar VP RRP KPP priekšnieka A.Pumpura 2016.gada 2.jūnija lēmumu Nr.1362 nolemts atstāt negrozītu VP RRP KPP SAPIB Administratīvās nodaļas galvenā inspektora U.Ozola 2016.gada 13.aprīļa lēmumu, bet /pers. A/ sūdzību noraidīt.

Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesā 2016.gada 4.jūlijā saņemta /pers. A/ (turpmāk arī sūdzības iesniedzējs) sūdzība par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2016.gada 2.jūnija lēmumu Nr.1362.

Sūdzībā norādīts, ka sūdzības iesniedzējs 2016.gada 8.aprīļa vakarā un naktī dzēries kopā ar vecākiem. Ap plkst.3:00 tēvs ar sūdzības iesniedzēja automašīnu braucis uz diennakts veikalu, sūdzības iesniedzējs sēdās automašīnas aizmugurējā sēdeklī aiz vadītāja. Kad automašīnu apturēja ceļu policija, sūdzības iesniedzēja tēvs pārsēdies blakus esošajā pasažieru sēdeklī, savukārt sūdzības iesniedzējs pārsēdies vadītāja vietā.

Ceļu policijas darbinieki pārbaudīja sūdzības iesniedzēja dokumentus un promiles daudzumu izelpā. Sūdzības iesniedzējs nepiekrita ne konstatētajai alkohola koncentrācijai izelpotajā gaisā, ne pārkāpuma būtībai kopumā. Kāpjot iekšā policijas automašīnā sūdzības iesniedzējs pamanīja, ka viņa tēvs ir kaut kur pazudis. Tēvu saticis dodoties mājas.

Sūdzības iesniedzējs nav informējis policijas darbiniekus par pārkāpuma faktiskajiem apstākļiem, jo nevelējās, ka pret viņa tēvu tiek ierosināts kriminālprocess.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka nav parakstījis nevienu no M.Strēļa sastādītajiem dokumentiem, un bez rokraksta ekspertīzes ir aplami uzskatīt, ka viņa paraksts uz šiem dokumentiem ir īsts.

Sūdzības iesniedzējs vērš tiesas uzmanību arī uz alkometra Alco Quant 6020 atbilstību normatīvo aktu prasībām, un tieši uz tā verifikāciju.

Inspektoru ziņojumos norādītā informācija esot nepatiesa, jo M.Strēlis līdz dokumentu noformēšanai atradās dienesta automašīnā, savukārt D.Gruznovs veica dokumentu un izelpas pārbaudi.

Piešķirot policijas darbinieku sniegtajiem paskaidrojumiem augstāko ticamības pakāpi, tika pārkāpts objektivitātes un neitralitātes princips. Sūdzības iesniedzēja liecības un liecinieku iesniegumos norādītais netika ņemts vērā, norādot vienīgi to, ka sūdzības iesniedzējs tādā veidā izvairās no administratīvas atbildības.

Apzinoties to, ka pirmajā pārbaudes reizē alkometra nolasījums bija 0,97 promiles, savukārt otrajā - 0,86 promiles, sūdzības iesniedzējs nolēma vilkt laiku ar sastādīto dokumentu parakstīšanu, lai vēlāk atteiktos no šiem pārbaudes rezultātiem. Sūdzības iesniedzējs norādīja policijas darbiniekiem, ka nepiekrīt veikto alkohola mērījumu rezultātiem un izteica lūgumu par pārbaudes veikšanu medicīnas iestādē, ko policijas darbinieki ignorēja.

Sūdzības iesniedzējs jau iepriekš bija norādījis policijas darbiniekiem, ka automašīnu vadīja viņa tēvs, bet policijas darbinieki nav uzskatījuši par lietderīgu pieņemt viņa paskaidrojumus.

Ņemot vērā iepriekš minēto, secināms, ka konstatēto administratīvo pārkāpumu ir izdarījis sūdzības iesniedzēja tēvs. Līdz ar to nav konstatējams administratīva pārkāpuma subjekts un pamatojoties administratīvā pārkāpuma lieta ir izbeidzama.

Sūdzības iesniedzējs tiesas sēdē sūdzību uzturēja uz tajā norādītajiem apstākļiem. Papildus norādīja, ka rokraksta ekspertīzē nav apstiprinājies, ka sūdzības iesniedzējs būtu parakstījis dokumentus, jo to nevarot noteikt. Uzskata, ka lietā iesniegtie dokumenti nav izmantojami kā pierādījumi, jo tiem nav juridiskā spēkā, jo kopijas nav apstiprinātas likumā noteiktā kārtībā. Lūdza sūdzību apmierināt.

VP RRP pārstāvis tiesas sēdē sūdzību neatzina, norādīja, ka lēmums ir pieņemts pamatoti. Policijas darbinieki ir norādījuši, ka sūdzības iesniedzējs automašīnā atārdās viens. Tā pat nav ticams, ka cilvēks gados varēja īsā laika posmā samainīties vietām ar sūdzības iesniedzēju.

Liecinieks M.Strēlis tiesas sēdē par administratīvā pārkāpuma apstākļiem neko nevarēja paskaidrot.

Liecinieks D.Gruznovs tiesas sēdē liecināja, ka sūdzības iesniedzējs automašīnā apturēšanas brīdī atradās viens pats. Neko citu par administratīvā apstākļiem nevarēja paskaidrot.

Motīvu daļa

Uzklausot sūdzības iesniedzēja un VP RRP pārstāvja paskaidrojumus, pārbaudot sūdzības iesniedzējas sūdzību un tai pievienotos materiālus, tiesa atzīst, ka lēmums ir atstājams negrozīts un sūdzība ir noraidāma sekojošu apsvērumu dēļ.

Saskaņā ar LAPK 289.[6] pantu rajona (pilsētas) tiesa administratīvā pārkāpuma lietu izskata rakstveida procesā. Rajona (pilsētas) tiesa mutvārdu

procesu nosaka pēc savas iniciatīvas vai tad, ja to lūdz persona, kura saukta pie administratīvās atbildības, cietušais vai prokurors. Rakstveida procesā administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšana notiek, nerīkojot tiesas sēdi. Izskatot lietu rakstveida procesā, nolēmumu tiesa pieņem uz lietā esošo dokumentu pamata.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 272.pantu institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[13] panta trešā daļa nosaka, ka, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams. Tiesa atzīst, ka lēmumā norādītais pamatojums par sūdzības iesniedzējas vainīguma konstatēšanu ir pamatots un pietiekams, tāpēc uzskata, ka nav nepieciešams izvērstāks motīvu izklāsts.

Tiesa uzskata, ka konkrētajā gadījumā ir noticis Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa pārkāpums, kura rezultātā sūdzības iesniedzējam pamatoti uzlikts sods.

Attiecībā par sūdzības iesniedzēja norādīto, ka lietā iesniegtie dokumenti nav atzīstami par pierādījumiem, jo kopijas nav apstiprinātas likumā noteiktā kārtībā, tiesa norāda, ka nav pamata apšaubīt, ka iestādes tiesai atsūtītās dokumentu kopijas atbilst oriģināliem, tādējādi nav pamata apšaubīt tajās izklāstīto informāciju.

Tā pat sūdzības iesniedzējs apstrīd to, ka viņš būtu parakstījis administratīvā pārkāpuma protokolu, alkohola koncentrācijas noteikšanas izdrukas un transportlīdzekļa vadītāja pārbaudes protokolu.

Pēc sūdzības iesniedzēja lūguma, iepriekšminētajiem dokumentiem lietā veikta rokraksta ekspertīze.

2017.gada 31.maija Valsts tiesu ekspertīžu biroja eksperta atzinumā Nr.17-515 secināts, ka noteikt, ka pats sūdzības iesniedzējs vai kāda cita personu ir izpildījusi parakstus sūdzības iesniedzēja vārdā nebija iespējams, jo ne sakritības, ne atšķirības nav skaidrojamas viennozīmīgi, un tās neveido pazīmju kopumu, kas būtu pietiekams kādam noteiktam atzinumam.

Lai arī ekspertīze nevarēja noteikt vai parakstus uz iepriekšminētajiem dokumentiem ir izpildījis sūdzības iesniedzējs, tiesas ieskatā lietas izskatīšana tam nav nozīme, jo tas, ka sūdzības iesniedzējs iespējams neparakstīja šos dokumentus, nepierāda to, ka viņš nav izdarījis administratīvo pārkāpumu.

Tiesas sēdē sūdzības iesniedzējs norādīja, ka uzskata, ka alkometra verifikācijas sertifikāti ir viltoti, jo viena no komersanta valdes locekļa paraksts nesakrīt ar viņa parakstu uz cita dokumenta.

Lietas materiāliem ir pievienots alkometra alcoquant 6020 atkārtotās verificēšanas sertifikāts Nr.A-6475V15, no kura redzams, ka alkometrs ar kuru tika veikts mērījums ticis verificēts 2015.gada 14.decembrī un ir derīgs līdz 2016.gada 14.jūnijam.

Tiesai nav pamata apšaubīt šī sertifikāta īstumu un tajā norādītās informācijas patiesumu, kā arī nav pamata apšaubīt, ka to ir parakstījuši atbilstoši komersanta darbinieki. Tādējādi, atzīstams, ka alkometrs pārbaudes laikā bija verificēts.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka nav vadījis transportlīdzekli, bet to ir darījis viņa tēvs. Pēc tam, kad automašīnu apturēja policija, viņš esot pārsēdies vadītāja vietā.

Lietā nav strīda, ka sūdzības iesniedzējs automašīnas apturēšanas brīdī atradās vadītāja vietā. Policijas darbinieku ziņojumos ir rakstīts, ka sūdzības iesniedzējs automašīnā atradās viens. To pašu tiesas sēdē apstiprināja liecinieks D.Gruznovs.

Lietas materiāliem ir pievienots /pers.B/ un /pers.C/ 2016.gada 10.aprīļa iesniegums, kurš policijai nosūtīts kopā ar sūdzības iesniedzēja sūdzību. Šajā iesniegumā norādīts, ka automašīnu vadīja sūdzības iesniedzēja tēvs.

Atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 264.panta pirmajai un otrajai daļai liecinieks ir persona, kura likumā noteiktajā kārtībā uzaicināta sniegt ziņas (liecināt) par faktiem, kas jānoskaidro administratīvā pārkāpuma lietā. Pēc tās institūcijas (amatpersonas) uzaicinājuma, kuras lietvedībā ir lieta, lieciniekam ir pienākums ierasties norādītajā laikā un dot patiesas liecības — paziņot visu viņam lietā zināmo un atbildēt uz jautājumiem.

Turklāt liecinieks tiek brīdināts par krimināltiesībās par atteikšanos liecināt tādu iemeslu dēļ, kurus tiesa atzinusi par neattaisnojošiem, un par apzināti nepatiesas liecības došanu.

/pers.B/ un /pers.C/ nav snieguši liecību ne iestādei, ne tiesai, tā pat viņi nav brīdināti par krimināltiesībās, tādējādi viņu iesniegums, kas pēc būtības ir liecinieka liecība Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa izpratnē, nevar tikt atzīts par pierādījumu lietā.

Tiesa atzīst par neticamu situāciju, ka laika periodā kopš automašīnas apturēšanas brīža līdz brīdim, kad pie automašīnas pienācis policijas darbinieks, sūdzības iesniedzējs ar savu tēvu pensijas vecumā samainījies vietām.

Attiecībā par sūdzības iesniedzēja norādīto, ka viņš nepiekrita alkohola pārbaudes rezultātiem un lūdza viņu nogādāt medicīnas iestādē, ko policijas darbinieki ir ignorējuši, tiesas ieskatā nav augsta ticamība.

Tiesai nav pamata apšaubīt, ka policijas darbinieki nepieciešamības gadījumā būtu izpildījuši tiem ar likumu noteikto pienākumu nogādāt sūdzības iesniedzēju medicīnas iestādē pārbaudes veikšanai, ja viņš šādu lūgumu būtu izteicis. Sūdzības iesniedzējs pirmo reizi uz to, ka viņš nepiekrita pārbaudes rezultātiem un lūdz viņu nogādāt medicīnas iestādē norādīja tikai pēc tam, kad viņam piemērots administratīvais sods. Viņš nav izteicis nekādus iebildumus pie administratīvā protokola sastādīšanas, kas liekas absurdi, ja viņš kategoriski iebildis, ka ir vadījis transportlīdzekli.

Attiecībā uz sūdzības iesniedzēja paskaidrojumiem par to, ka viņa tēvs ir vadījis automašīnu, tiesa tās vērtē kā sūdzības iesniedzēja centienus nostiprināt savu aizstāvību, jo tajās ir būtiskas pretrunas ar liecinieka D.Gruznova sniegtajām liecībām un lietas materiāliem, un tiesa nav konstatējusi faktus, kas liktu domāt, ka policijas darbinieki būtu ieinteresēti sniegt nepatiesas liecības. Vēl jo vairāk, nav saprotams kā sūdzības iesniedzēja saukšana pie atbildības var dot kādu labumu policijas darbiniekiem.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka iestāde ir pamatoti atzinusi, ka sūdzības iesniedzējs ir izdarījis administratīvo pārkāpumu, līdz ar to ir pamats pievienoties iestādes lēmumam.

Rezolutīvā daļa.

Ņemot vērā minēto un saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[6] pantu, 289.[12] panta otrās daļas 1.punktu, 289.[13] pantu, 289.[18] pantu, tiesa

nosprieda:

atstāt negrozītu Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2016.gada 2.jūnija lēmumu Nr.1362 un /pers. A/ sūdzību noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesā 10 (desmit) darba dienu laikā no pilna sprieduma paziņošanas dienas, sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesā, Daugavgrīvas ielā 58, Rīgā.

Pilns spriedums sastādīts un pieejams tiesas kancelejā no 2018.gada 13.jūlijā.

Tiesnese M.Šalta